

Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Niende Afdeling)

20. juli 2017*

»Den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik - restriktive foranstaltninger over for visse personer og enheder i lyset af situationen i Den Centralafrikanske Republik - indefrysning af pengemidler - oprindelig afgørelse om opførelse på listen - liste over personer og enheder, som er omfattet af indefrysningen af pengemidler og økonomiske ressourcer - optagelse af sagsøgernes navne - gennemførelse af en FN-resolution - begrundelsespligt - ret til forsvar - uskyldsformodning - åbenbart urigtig bedømmelse«

I sag T-619/15,

Bureau d'achat de diamant Centrafrique (Badica), Bangui (Den Centralafrikanske Republik),

Kardiam, Antwerpen (Belgien),

ved advokaterne D. Luff og L. Defalque,

sagsøgere,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved B. Driessen og P. Mahnič Bruni, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

angående en påstand i henhold til artikel 263 TEUF om annullation af Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 2015/1485 af 2. september 2015 om gennemførelse af artikel 17, stk. 1, i forordning (EU) nr. 224/2014 om restriktive foranstaltninger i lyset af situationen i Den Centralafrikanske Republik (EUT 2015, L 229, s. 1),

har

RETTEN (Niende Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, S. Gervasoni, og dommerne L. Madise (refererende dommer) og K. Kowalik-Bańczyk,

justitssekretær: fuldmægtig L. Grzegorzczuk,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 3. april 2017,

afsagt følgende

* Processprog: fransk.

Dom

Sagens baggrund

- 1 Sagsøgerne, dvs. Bureau d'achat de diamant Centrafrique (Badica), der er et centralafrikansk selskab, og dets datterselskab Kardiam, der er et belgisk selskab, driver virksomhed med køb og salg af diamanter.
- 2 Den Centralafrikanske Republik er et udviklingsland, hvis ressourcer til dels stammer fra eksport af diamanter og guld. Hvad særligt angår diamanter tegner de sig for 40% af værdien af Den Centralafrikanske Republiks eksport.
- 3 I marts 2013 blev den centralafrikanske præsident, François Bozizé, sat fra magten af en muslimsk domineret koalition ved navn Seleka. Hans politiske modstander, Michel Djotodia, overtog posten som præsident for Den Centralafrikanske Republik. Præsidentskiftet fik volden til at blusse op mellem Seleka og de såkaldte antibalakaer, som er grupper, der fortrinsvis består af kristne og animister.
- 4 Kimberleyprocessen, en international certificeringsordning for uslebne diamanter, blev indført for at undgå, at »konfliktdiamanter« giver næring til væbnede konflikter ved at forsyne rivaliserende grupper med indtægter. Det fremgår bl.a. af afsnit IV, litra a), i Kimberleyprocessen, at hver deltagende part skal »etablere et system med interne kontrolforanstaltninger, der skal sikre, at der ikke forekommer konfliktdiamanter i forsendelser af uslebne diamanter, som importeres til og eksporteres fra [dens] område«. »Konfliktdiamanter« defineres i Kimberleyprocessen som »uslebne diamanter, der benyttes af oprørsbevægelser eller deres allierede til at finansiere konflikter, som har til sigte at undergrave lovlige regeringer, som beskrevet i relevante resolutioner vedtaget af De Forenede Nationers Sikkerhedsråd«. Diamanter skal opfylde de betingelser, der er fastsat i forbindelse med Kimberleyprocessen, for at der kan tildeles et certifikat.
- 5 I maj 2013 blev Den Centralafrikanske Republik suspenderet midlertidigt fra Kimberleyprocessens certificeringsordning. Det blev som følge af denne suspendering forbudt at eksportere centralafrikanske diamanter. I juli 2014 fremlagde Kimberleyprocessen en administrativ afgørelse, hvorefter centralafrikanske diamanter udelukkes fra den lovlige handel.

FN-foranstaltninger

- 6 Den 5. december 2013 vedtog FN's Sikkerhedsråd (herefter »Sikkerhedsrådet«) som svar på borgerkrigen i Den Centralafrikanske Republik resolution 2127 (2013), hvori det udtrykte »dyb bekymring over den fortsatte forværring af sikkerhedssituationen i Den Centralafrikanske Republik, som kendetegnes ved et totalt sammenbrud af lov og orden, en manglende retsstat og sekteriske spændinger«. Sikkerhedsrådet har i denne resolutions punkt 16 »[fordømt] den ulovlige udnyttelse af naturressourcerne i Den Centralafrikanske Republik, der bidrager til den fortsatte konflikt, og [understreget] vigtigheden af at indstille disse ulovlige aktiviteter, bl.a. ved at lægge det nødvendige pres på de væbnede grupper, forhandlerne og alle andre berørte aktører«.
- 7 Sikkerhedsrådet fastsatte i denne sammenhæng en våbenembargo i punkt 54 i resolution 2127 (2013). Ifølge den nævnte resolutions punkt 56 var det endvidere »fast besluttet på hurtigt at indføre målrettede foranstaltninger, herunder rejseforbud og indefrysning af aktiver, over for personer, hvis handlinger truer freden, stabiliteten og sikkerheden, bl.a. ved [...] at støtte ulovlige væbnede grupper eller kriminelle netværk gennem ulovlig udnyttelse af naturressourcerne i Den Centralafrikanske Republik, herunder diamanter«.

- 8 Inden for rammerne af de i præmis 7 nævnte foranstaltninger besluttede Sikkerhedsrådet i punkt 57 i resolution 2127 (2013) at nedsætte en sanktionskomité vedrørende Den Centralafrikanske Republik (herefter »sanktionskomitéen«), som skulle overvåge disse foranstaltningers gennemførelse. I denne resolutions punkt 59 anmodede Sikkerhedsrådet ligeledes FN's generalsekretær om i samråd med sanktionskomitéen og for en foreløbig periode på 13 måneder at nedsætte en gruppe bestående af højst fem eksperter (herefter »ekspertgruppen«), som var underlagt sanktionskomitéen, og som bl.a. skulle hjælpe komitéen i dens arbejde ved at forsyne den med information. Det fremgik bl.a. af punkt 59, litra c), i resolution 2127 (2013), at ekspertgruppen »efter høring af [sanktionskomitéen] [skulle orientere] Rådet om situationen senest den 5. marts 2014 og [forelægge] Rådet en aktivitetsrapport senest den 5. juli 2014 og en endelig rapport senest den 5. november 2014«.
- 9 Den 28. januar 2014 vedtog Sikkerhedsrådet resolution 2134 (2014), hvorefter »alle medlemsstater for en foreløbig periode på et år regnet fra vedtagelsen af denne resolution øjeblikkeligt skal indefryse pengemidler, andre finansielle aktiver og økonomiske ressourcer, som befinder sig på deres område, og som ejes eller kontrolleres direkte eller indirekte af de personer eller enheder, der er udpeget af den i punkt 57 i resolution 2127 (2013) nedsatte [sanktionskomité]«. Det præciserede, at de fastsatte foranstaltninger også fandt anvendelse på personer og enheder, som ifølge sanktionskomitéen »støtter væbnede grupper eller kriminelle netværk gennem ulovlig udnyttelse af naturressourcer, herunder diamanter og vilde dyr samt produkter fremstillet heraf, i Den Centralafrikanske Republik«.
- 10 Den 26. juni 2014 aflagde ekspertgruppen sin aktivitetsrapport om Den Centralafrikanske Republik i overensstemmelse med punkt 59, litra c), i resolution 2127 (2013). Den opsummerede situationen for handel med naturressourcer på følgende måde:

»Væbnede grupper deltager i den ulovlige handel med og udnyttelse af naturressourcer, herunder guld og diamanter [...] I den østlige del af landet har Selektstyrkerne bevaret herredømmet over de ikke-industrielle guldminer, bl.a. i Ndassima (præfekturet Ouaka). Minemyndighederne genvinder gradvis kontrollen med diamantproduktionsområderne omkring Bria og Sam-Ouandja (præfekturet Haute-Kotto), og den officielle handel med Bangui er så småt ved at komme i gang igen [...] På grund af Den Centralafrikanske Republiks midlertidige suspension fra Kimberleyprocessens certificeringsordning blev den officielle eksport af diamanter forbudt i maj. Opkøbet af ejendomme i Bangui er alligevel fortsat med det formål at opkøbe og oplagre diamanter fra samtlige produktionsområder officielt samtidig med, at diamantsmuglingen via Bangui eller nabostaterne er øget [...]«

- 11 Den 28. oktober 2014 aflagde ekspertgruppen sin endelige rapport om Den Centralafrikanske Republik (herefter »FN's endelige rapport«) i overensstemmelse med punkt 59, litra c), i resolution 2127 (2013). Den opsummerede situationen for handel med naturressourcer på følgende måde:

»Siden Den Centralafrikanske Republik blev suspenderet fra Kimberleyprocessen i maj 2013, anslås det, at 140 000 karat diamanter til en værdi af 24 mio. USD er blevet udført ulovligt. I maj 2014 beslaglagde de belgiske myndigheder 6 634 karat, der var blevet sendt via Kinshasa og Dubai til selskabet Kardiam, som har hjemsted i Antwerpen (Belgien), og som er det centralafrikanske diamanthandelsselskab Badicas belgiske datterselskab.

Ekspertgruppen mener, at nogle af de diamanter, der blev beslaglagt i Belgien, stammede fra Sam-Ouandja og Bria (præfekturet Haute-Kotto) i den østlige del af landet, hvor de tidligere Selektstyrker pålægger luftfartøjer, der transporterer diamanter, afgifter og modtager penge fra diamantindsamlere for at beskytte dem [...]

Den ulovlige centralafrikanske handel med guld, der anslås til 2 ton årligt, foregår hovedsageligt gennem Cameroun. I denne handel deltager indsamlere fra Yaloké (præfekturet Ombella-Mpoko) og Boda (præfekturet Lobaye), der er flygtet til Cameroun for at undgå de religiøst motiverede angreb, som antibalakagrupper har udført siden januar 2014, og som har gjort det muligt for dem at overtage kontrollen med de ikke-industrielle guldminer i nærheden af Yaloké [...]«

- 12 Den 22. januar 2015 vedtog Sikkerhedsrådet resolution 2196 (2015), hvori det bl.a. forlængede de foranstaltninger til indefrysning af pengemidler, der blev indført ved resolution 2134 (2014). Det angav i den nye resolutions punkt 7, at »indtil den 29. januar 2016 skal [alle medlemsstater] [...] fortsætte med at indefryse pengemidler, andre finansielle aktiver og økonomiske ressourcer, som befinder sig på deres område, og som ejes eller kontrolleres direkte eller indirekte af de personer eller enheder, der er udpeget af [sanktionskomitéen], personer eller enheder, der handler på deres vegne eller efter deres anvisninger, eller enheder, der ejes eller kontrolleres af dem«. Det præciserede i den nævnte resolutions punkt 12, litra d), at »de foranstaltninger, der er fastsat i punkt [...] 7, også finder anvendelse på personer og enheder, som ifølge sanktionskomitéen støtter væbnede grupper eller kriminelle netværk gennem ulovlig udnyttelse af eller handel med naturressourcer, herunder diamanter, guld, vilde dyr og produkter fremstillet heraf, i eller fra Den Centralafrikanske Republik«.
- 13 Den 11. marts 2015 sendte sagsøgerne en »modrapport« (herefter »modrapporten«) til Sikkerhedsrådets formand og dets medlemmer for at »kaste et andet lys over beskyldningerne mod Badica og Kardiam [og] rette op på mangler og unøjagtigheder [i FN's endelige rapport]« samt for at få ekspertgruppen til at berigtige de påståede faktiske omstændigheder i FN's endelige rapport.
- 14 Den 8. og 27. april og den 2. juni 2015 skrev sagsøgerne til sanktionskomitéen for at gøre opmærksom på uregelmæssigheder i ekspertgruppens undersøgelse. Ved skrivelse af 27. april 2015 anmodede de også om aktindsigt.
- 15 Den 28. april 2015 underrettede ekspertgruppens koordinator (herefter »koordinatoren«) sanktionskomitéen skriftligt om, at undersøgelsen var blevet udført korrekt i overensstemmelse med FN's regler, og at sagsøgernes ret til forsvar var blevet overholdt. Koordinatoren pegede i denne forbindelse på, at ekspertgruppen havde hørt sagsøgerne trods visse forbehold fra deres side.
- 16 Den 20. august 2015 offentliggjorde sanktionskomitéen i henhold til artikel 59, litra d), i resolution 2127 (2013) et »Narrative Summary of Reasons for Listing« (herefter »resuméet af grundene til opførelse på listen«), der indeholdt sagsøgernes navne, på FN's websted. Sanktionskomitéens resumé af grundene til opførelse på listen lyder således:

»Grunde til opførelse på listen:

[Badica og Kardiam] blev den 20. august 2015 i henhold til [punkt 12, litra d), i] resolution 2196 (2015) opført på listen over personer og enheder, der »støtter væbnede grupper eller kriminelle netværk gennem ulovlig udnyttelse af eller handel med naturressourcer, herunder diamanter, guld, vilde dyr og produkter fremstillet heraf, i [Den Centralafrikanske Republik].«

Yderligere oplysninger:

[Badica og Kardiam] har ydet støtte til væbnede grupper i Den Centralafrikanske Republik, nemlig den tidligere Seleka og antibalakaer, gennem ulovlig udnyttelse af og handel med naturressourcer, herunder diamanter og guld.

[Badica] fortsatte i 2014 med at købe diamanter fra Bria og Sam-Ouandja (præfekturet Haute Kotto) i den østlige del af Den Centralafrikanske Republik, hvor tidligere Selekastyrker pålægger luftfartøjer, der transporterer diamanter, afgifter og modtager sikkerhedsbetalinger fra diamantindsamlere. Flere af [Badicas] diamantleverandører i Bria og Sam-Ouandja er tæt forbundet med tidligere Selekachefer.

De belgiske myndigheder beslaglagde i maj 2014 to diamantpakker sendt til [Badicas] repræsentation i Antwerpen, som er officielt registreret i Belgien som [Kardiam]. Diamanteksperter vurderede, at de beslaglagte diamanter med stor sandsynlighed stammer fra Den Centralafrikanske Republik, og at de har kendetegn, der er typiske for Sam-Ouandja og Bria samt Nola (præfekturet Sangha Mbaéré) i den sydvestlige del af landet.

Erhvervsdrivende, der købte diamanter, som var ulovligt udført fra Den Centralafrikanske Republik til udenlandske markeder, herunder fra den vestlige del af landet, har virket i Cameroun på vegne af [Badica].

I maj 2014 eksporterede [Badica] også guld produceret i Yaloké (Ombella-Mpoko), hvor ikke-industrielle guldminer blev kontrolleret af Seleka indtil begyndelsen af februar 2014, hvor antibalakagrupper overtog kontrollen.»

- 17 Den 24. august 2015 tog sagsøgerne ved skrivelse til sanktionskomitéen til efterretning, at de var blevet optaget på listen over sanktioner i resolution 2196 (2015). De anmodede bl.a. om aktindsigt på ny samtidig med, at de udtrykte »alvorlig bekymring« for, om ekspertgruppens undersøgelse var blevet udført korrekt.
- 18 Den 23. september 2015 udtalte sagsøgerne, at de efter mødet samme dag med sanktionskomitéens sekretær havde fået afslag på deres anmodning om aktindsigt, fordi den proces, som resulterede i, at der blev pålagt sanktioner, var af »diplomatisk« karakter.
- 19 Den 16. oktober 2015 bad koordinatoren sagsøgerne om oplysninger om deres aktiviteter i Den Centralafrikanske Republik efter vedtagelsen af Sikkerhedsrådets resolution 2196 (2015) og navnlig om de betalinger, som Badica havde foretaget til de tidligere Selekastyrker i Bria (Den Centralafrikanske Republik) og Sam-Ouandja (Den Centralafrikanske Republik) for at garantere sine indsamleres sikkerhed, og om kendskabet hos Badicas ledelse til disse betalinger og til de afgifter, som indsamlere og ikke-industrielle leverandører af diamanter til Badica havde betalt til de tidligere Selekastyrker.
- 20 Den 23. oktober 2015 besvarede sagsøgerne koordinatorens spørgsmål. De fremsatte ligeledes en række klagepunkter om ekspertgruppens undersøgelse. De gjorde navnlig gældende, at ekspertgruppen burde have givet dem indsigt i de akter, der lå til grund for dens konklusioner, at gruppen ikke havde hørt Badicas ledelse, og at den havde baseret sig på rygter fra anonyme vidner. Sagsøgerne understregede også, at ekspertgruppen havde været ledsaget af ukendte tredjeparter under undersøgelsen, og at den udelukkende havde forsøgt at fremskaffe belastende materiale.
- 21 Den 7. december 2015 svarede koordinatoren på sagsøgernes skrivelse af 23. oktober 2015. Efter at have taget til efterretning, at sagsøgerne ønskede at få udleveret andre akter fra ekspertgruppen end dem, der fandtes i FN's endelige rapport, oplyste koordinatoren bl.a., at ekspertgruppens næste rapport, der forventedes offentliggjort inden den 31. december 2015, ville indeholde visse specifikke elementer, der vedrørte modrapporten.
- 22 Ved skrivelse af 21. december 2015 aflagde ekspertgruppen en ny rapport om Den Centralafrikanske Republik (herefter »FN's rapport af 21. december 2015«), hvori den bekræftede konklusionerne i FN's endelige rapport (jf. præmis 11 ovenfor).
- 23 Ved skrivelse af 2. marts 2016 til sanktionskomitéen fremsatte sagsøgerne bemærkninger til FN's rapport af 21. december 2015.

EU-foranstaltninger

24 Rådet for Den Europæiske Union har indført restriktive foranstaltninger over for Den Centralafrikanske Republik med henblik på at gennemføre Sikkerhedsrådets resolution 2134 (2014) og 2196 (2015), bl.a. ved at vedtage forordning (EU) nr. 224/2014 af 10. marts 2014 om restriktive foranstaltninger i lyset af situationen i Den Centralafrikanske Republik (EUT 2014, L 70, s. 1), som ændret ved Rådets forordning (EU) 2015/734 af 7. maj 2015 (EUT 2015, L 117, s. 11) (herefter »grundforordningen«).

25 Grundforordningens artikel 5 bestemmer:

»1. Alle pengemidler og økonomiske ressourcer, som tilhører, ejes, besiddes eller kontrolleres af de fysiske eller juridiske personer, enheder eller organer, der er opført i bilag I, indefrys.

2. Ingen pengemidler eller økonomiske ressourcer må hverken direkte eller indirekte stilles til rådighed for eller være til gavn for de fysiske eller juridiske personer, enheder eller organer, der er opført i bilag I.

3. Bilag I omfatter fysiske eller juridiske personer, enheder og organer, der af sanktionskomitéen er udpeget som fysiske eller juridiske personer, enheder og organer, der deltager i eller yder støtte til handlinger, som truer freden, stabiliteten eller sikkerheden i Den Centralafrikanske Republik, herunder handlinger, der truer eller krænker overgangsordninger, eller som truer eller vanskeliggør den politiske overgangsproces, herunder overgangen til frie og redelige valg, eller som øger volden, idet de:

[...]

d) støtter væbnede grupper eller kriminelle netværk gennem ulovlig udnyttelse af eller handel med naturressourcer, herunder diamanter, guld og vilde dyr samt produkter fremstillet heraf, i eller fra Den Centralafrikanske Republik

[...]«

26 Grundforordningens artikel 17 har følgende ordlyd:

»1. Hvis [Sikkerhedsrådet] eller sanktionskomitéen opfører en fysisk eller juridisk person, en enhed eller et organ på en liste, medtager Rådet den pågældende fysiske eller juridiske person, den pågældende enhed eller det pågældende organ på listen i bilag I. Rådet meddeler den pågældende fysiske eller juridiske person, den pågældende enhed eller det pågældende organ sin afgørelse og begrundelsen, enten direkte, hvis adressen er bekendt, eller ved offentliggørelse af en notits, og giver den fysiske eller juridiske person, enheden eller organet mulighed for at fremsætte bemærkninger.

2. Hvis der fremsættes bemærkninger, eller hvis der forelægges væsentligt nyt bevismateriale, tager Rådet sin afgørelse op til fornyet overvejelse og underretter de fysiske eller juridiske personer, enheder eller organer om resultatet heraf.

3. Hvis De Forenede Nationer beslutter at fjerne en person eller enhed fra listen eller at ændre identifikationsoplysningerne vedrørende en person eller enhed, der er opført på listen, ændres bilag I [...] i overensstemmelse hermed.«

27 Den 2. september 2015 vedtog Rådet dels gennemførelsesafgørelse (FUSP) 2015/1488 om gennemførelse af afgørelse 2013/798/FUSP om restriktive foranstaltninger over for Den Centralafrikanske Republik (EUT 2015, L 229, s. 12), dels gennemførelsesforordning (EU) 2015/1485 om gennemførelse af grundforordningens artikel 17, stk. 1 (EUT 2015, L 229, s. 1, herefter »den anfægtede retsakt«).

- 28 Det oplyses i den anfægtede retsakts artikel 1, at de »personer og den enhed, der er opført på listen i bilaget til denne forordning, tilføjes på listen i bilag I til [grundforordningen]«.
- 29 Sagsøgerne blev tilføjet på listen i bilaget til grundforordningen ved punkt B.1 i listen i bilaget til den anfægtede retsakt. Sanktionskomitéens grunde til opførelse på denne liste (jf. præmis 16 ovenfor) fremgår af begrundelsen i dette punkt, der er indeholdt i afsnittet med overskriften »Oplysninger fra det beskrivende resumé af grunde til opførelse på listen fra sanktionskomitéen« og afsnittet med overskriften »Yderligere oplysninger«. Det præciseres herved i den førstnævnte forklaring, at »[Badica og Kardiam] blev opført på listen den 20. august 2015 i henhold til punkt 12, litra d), i resolution 2196 (2015) som en enhed, der »støtter væbnede grupper eller kriminelle netværk gennem ulovlig udnyttelse af eller handel med naturressourcer, herunder diamanter, guld, vilde dyr og produkter fremstillet heraf, i [Den Centralafrikanske Republik]«.
- 30 Ved skrivelse af 2. oktober 2015 oplyste sagsøgerne Rådet om, at den anfægtede retsakt ikke var blevet meddelt sagsøgerne, selv om deres adresser var kendt. De anfægtede i øvrigt FN's endelige rapport og de heraf følgende sanktioner og anmodede Rådet om at fremlægge dokumentation for denne rapport.
- 31 Den 16. december 2015 svarede Rådet på sagsøgernes skrivelse af 2. oktober 2015. Rådet oplyste, at anmodningen om aktindsigt var blevet fremsendt til sanktionskomitéens formand, og vedlagde dennes svar af 8. oktober 2015. Sanktionskomitéens formand oplyste i sit svar, at modrapporten var blevet videregivet til sanktionskomitéens medlemmer. Med hensyn til de oplysninger, som sagsøgerne havde anmodet om vedrørende deres opførelse på listen, henviste han ligeledes til FN's endelige rapport og til sanktionskomitéens resumé af grundene.

Retsforhandlingerne og parternes påstande

- 32 Sagsøgerne anlagde denne sag ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 6. november 2015.
- 33 Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:
- Den anfægtede retsakt annulleres, for så vidt som den vedrører sagsøgerne.
 - Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.
- 34 Rådet har nedlagt følgende påstande:
- Frifindelse.
 - Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

- 35 Sagsøgerne har i stævningen anført tre anbringender vedrørende for det første en tilsidesættelse af retten til forsvar, retten til en retfærdig rettergang og retten til en effektiv domstolsbeskyttelse, for det andet en urigtig bedømmelse af de faktiske omstændigheder og for det tredje Rådets fejlagtige undersøgelse af omstændighederne i den foreliggende sag. I replikken har sagsøgerne anført et nyt anbringende om tilsidesættelse af begrundelsespligten.

36 Retten vil først behandle det nye anbringende om tilsidesættelse af begrundelsespligten, dernæst anbringendet om tilsidesættelse af retten til forsvar, retten til en retfærdig rettergang og retten til en effektiv domstolsbeskyttelse, efterfulgt af anbringendet om urigtig bedømmelse af de faktiske omstændigheder og til sidst anbringendet om Rådets fejlagtige undersøgelse af omstændighederne i den foreliggende sag.

Anbringendet om tilsidesættelse af begrundelsespligten

37 Sagsøgerne har anført, at Rådet til støtte for den anfægtede retsakts lovlighed har fremlagt faktiske og retlige omstændigheder, som er indeholdt i bilag til svarskriftet, og som ligger efter tidspunktet for den anfægtede retsakt, nemlig Amnesty Internationals rapport af 30. september 2015, ekspertgruppens svar af 7. december 2015 til sagsøgerne og FN's rapport af 21. december 2015.

38 Ifølge sagsøgerne skal lovligheden af en retsakt imidlertid bedømmes efter de faktiske og retlige omstændigheder på det tidspunkt, da retsakten blev udstedt. Dette fremgår af Domstolens faste praksis. Sagsøgerne har i denne forbindelse anført, at begrundelsen skal findes i selve retsakten, og at det ikke er tilstrækkeligt, at den kan udledes af sagsakterne, især når disse ligger efter datoen for retsaktens udstedelse.

39 Rådet har således tilsidesat det formelle begrundelseskrav, som det er underlagt, ved at begrunde den anfægtede retsakt i retlige og faktiske omstændigheder, som ligger efter datoen for dens udstedelse, og som er kommet frem under retsforhandlingerne.

40 Sagsøgerne har præciseret, at det er muligt at fremsætte dette anbringende, selv om det er nyt, da det i henhold til artikel 84, stk. 1, i Rettens procesreglement er tilladt at fremsætte nye anbringender, når de støttes på retlige og faktiske omstændigheder, der er kommet frem under retsforhandlingerne, hvilket er tilfældet her.

41 Rådet har bestridt disse argumenter.

42 Det bemærkes indledningsvis, at det fremgår af fast retspraksis, at en manglende eller utilstrækkelig begrundelse falder ind under begrebet væsentlige formelle mangler i artikel 263 TEUF og udgør et anbringende, som Unionens retsinstanser kan – eller skal – tage stilling til ex officio (jf. dom af 2.12.2009, Kommissionen mod Irland m.fl., C-89/08 P, EU:C:2009:742, præmis 34 og den deri nævnte retspraksis).

43 Retten kan som følge heraf tage stilling til sagsøgernes anbringende om tilsidesættelse af begrundelsespligten uden at skulle undersøge, om dette anbringende som nævnt i procesreglementets artikel 84, stk. 1, er støttet på »retlige eller faktiske omstændigheder, som er kommet frem under retsforhandlingerne«.

44 I det foreliggende tilfælde har sagsøgerne i det væsentlige anført, at Rådet har tilsidesat begrundelsespligten, da det i svarskriftet har støttet den anfægtede retsakt på faktiske og retlige omstændigheder, der ligger efter tidspunktet for denne retsakts udstedelse.

45 For det første har sagsøgerne dog ikke bestridt, at den begrundelse, der findes i den anfægtede retsakt, er tilstrækkelig.

46 For det andet har sagsøgerne selv fremhævet (jf. præmis 38 ovenfor), at lovligheden af en EU-retsakt under et annulationssøgsmål skal bedømmes efter de faktiske og retlige omstændigheder på det tidspunkt, da retsakten blev udstedt (jf. dom af 15.6.2005, Corsica Ferries France mod Kommissionen, T-349/03, EU:T:2005:221, præmis 142 og den deri nævnte retspraksis). Det følger heraf, at selv om det antages, at Rådet har forsøgt at fremlægge supplerende grunde for den anfægtede retsakt i løbet af den

foreliggende retssag, kan denne omstændighed ikke i sig selv rejse tvivl om denne retsakts lovlighed, eftersom den ikke godtgør, at de grunde, der var indeholdt i den anfægtede retsakt på tidspunktet for dens udstedelse, var utilstrækkelige (jf. i denne retning dom af 15.6.2005, Corsica Ferries France mod Kommissionen, T-349/03, EU:T:2005:221, præmis 287 og den deri nævnte retspraksis).

- 47 Argumentet om, at Rådet har fremlagt faktiske og retlige omstændigheder, der ligger efter tidspunktet for den anfægtede retsakt, i svarskriftet, må under disse omstændigheder afvises som irrelevant, for så vidt som det sigter mod at fastlægge en tilsidesættelse af begrundelsespligten, hvilket dog ikke berører muligheden for at tage hensyn til disse omstændigheder ved undersøgelsen af den anfægtede retsakts rigtighed.
- 48 Anbringendet om tilsidesættelse af begrundelsespligten må som følge heraf forkastes.

Det første anbringende om tilsidesættelse af retten til forsvar, retten til en retfærdig rettergang og retten til en effektiv domstolsbeskyttelse

- 49 Det første anbringende består af to led, hvor det første i det væsentlige vedrører manglende individuel meddelelse af den anfægtede retsakt til sagsøgerne, og det andet i det væsentlige vedrører »manglende meddelelse af beviser, manglende aktindsigt samt tilsidesættelse af kontradiktionsprincippet og gennemsigtighedsprincippet«.

Det første anbringendes første led om manglende individuel meddelelse af den anfægtede retsakt til sagsøgerne

- 50 I forbindelse med det første anbringendes første led har sagsøgerne gjort gældende, at der foreligger en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 17, stk. 1, eftersom Rådet ikke underrettede dem om den anfægtede retsakt, selv om det var bekendt med deres adresser.
- 51 Det må imidlertid konstateres, at sagsøgernes argumentation ikke kan tiltrædes.
- 52 Selv om det for det første er korrekt, at en retsakt, hvorved restriktive foranstaltninger over for en person eller en enhed vedtages eller fastholdes, skal meddeles sidstnævnte, og at fristen for den pågældende person eller enheds indgivelse af et annulationssøgsmål i henhold til artikel 263, stk. 4, TEUF til prøvelse af den omhandlede retsakt løber fra denne meddelelse, indebærer denne omstændighed ikke, at den manglende meddelelse i sig selv begrunder en annulation af den omhandlede retsakt (dom af 6.9.2013, Bank Melli Iran mod Rådet, T-35/10 og T-7/11, EU:T:2013:397, præmis 112).
- 53 Som Rådet har gjort gældende, har sagsøgerne i denne henseende ikke fremført argumenter, der i den foreliggende sag viser, at den manglende individuelle meddelelse af den anfægtede retsakt har resulteret i en krænkelse af deres rettigheder, som berettiger en annulation af denne retsakt, for så vidt som den vedrører dem (jf. i denne retning dom af 5.11.2014, Mayaleh mod Rådet, T-307/12 og T-408/13, EU:T:2014:926, præmis 122 og den deri nævnte retspraksis).
- 54 For det andet fremgår i øvrigt heller ikke af sagsakterne, at der foreligger en sådan krænkelse, idet de grunde, som for så vidt angår sagsøgerne er anført i den anfægtede retsakt, er identiske med grundene i sanktionskomitéens resumé af grundene til opførelse på listen, som sagsøgerne var bekendt med, sagsøgerne desuden var i stand til at anlægge annulationssøgsmål til prøvelse af den anfægtede retsakt, og de endelig var i stand til at få kendskab til den anfægtede retsakt gennem en anden kilde og til at vedlægge en kopi heraf til deres stævning (jf. i denne retning dom af 6.9.2013, Bank Melli Iran mod Rådet, T-35/10 og T-7/11, EU:T:2013:397, præmis 113).
- 55 Under disse omstændigheder skal det første anbringendes første led forkastes.

Det første anbringendes andet led om »manglende meddelelse af beviser, manglende aktindsigt samt tilsidesættelse af kontradiktionsprincippet og gennemsigtighedsprincippet«

- 56 Sagsøgerne har i første række gjort gældende, at de er blevet pålagt internationale sanktioner og EU-sanktioner uden at have haft aktindsigt, uden at FN tog hensyn til deres modrapport, og uden at FN kom med nogen som helst udtalelse om denne rapport.
- 57 Sagsøgerne har for det første i det væsentlige anført, at de hverken har haft aktindsigt ved FN eller ved Rådet, hvilket strider mod dom af 3. september 2008, Kadi og Al Barakaat International Foundation mod Rådet og Kommissionen (C-402/05 P og C-415/05 P, EU:C:2008:461, præmis 281-285). Sagsøgerne har i denne forbindelse mindet om, at aktindsigten er et grundlæggende EU-retligt krav, der gør det muligt at sikre overholdelsen af retten til forsvar.
- 58 Sagsøgerne har for det andet anført, at ekspertgruppen ikke har fremlagt nogen ny rapport i forlængelse af modrapporten og ikke har foretaget nogen supplerende undersøgelse til trods for sagsøgernes skriftlige samarbejdsforslag. I modrapporten havde sagsøgerne imidlertid henvist til, at FN's endelige rapport ikke var baseret på en stringent undersøgelse af de faktiske omstændigheder og ikke var udarbejdet i overensstemmelse med de almindelige principper i folkeretten, de regler, som FN angav i sin »egen rapport fra 2006«, og de overordnede principper, som eksperterne selv opstillede i indledningen til FN's endelige rapport.
- 59 Sagsøgerne har for det tredje påpeget, at FN's endelige rapport for deres vedkommende udelukkende sigtede mod at belaste dem, hvilket var i strid med artikel 14, stk. 3, litra e), i den internationale konvention om borgerlige og politiske rettigheder, der blev vedtaget af FN's generalforsamling den 16. december 1966, og med de væsentlige principper om retten til forsvar. Sagsøgerne har tilføjet, at Badica ikke fik mulighed for at tage til genmæle, mens rapporten blev udarbejdet, og at erklæringer til støtte for Badica ikke var nævnt i FN's endelige rapport. De har endelig oplyst, at ekspertgruppens koordinator, efter at sanktionerne var vedtaget, anmodede Badica om at fremlægge modbeviser for denne inden for en frist på fem hverdage, men anvendte et sprog, som Badica ikke beherskede, og undlod at fremsende en kopi til selskabets advokater.
- 60 Sagsøgerne har i anden række gjort gældende, at ekspertgruppens undersøgelse tog udgangspunkt i en straffesag, der var rejst mod Kardiam i Antwerpen (Belgien), efter at der var beslået til partier af diamanter, der mistænkte for at stamme fra Den Centralafrikanske Republik. Da undersøgelsen i denne sag endnu ikke er afsluttet, har Kardiam imidlertid ikke haft mulighed for at sætte sig ind i sagsakterne og må omfattes af en uskyldsformodning. Sagsøgerne har i denne forbindelse i replikken præciseret, at Rådet i den sag, der gav anledning til dom af 2. september 2009, El Morabit mod Rådet (T-37/07 og T-323/07, ikke trykt i Sml., EU:T:2009:296, præmis 48), havde baseret afgørelsen om indefrysning af pengemidler på en straffedom afsagt af en national ret. I det foreliggende tilfælde er der imidlertid endnu ikke afsagt nogen straffedom i Belgien, og foranstaltningen strider derfor mod princippet om uskyldsformodning.
- 61 Sagsøgerne har i tredje række gjort gældende, at Rådet har erkendt, at det ikke er i besiddelse af nogen som helst sagsakter fra sanktionskomitéen, og at det derfor ikke kan antage, at det befinder sig i en situation med bunden kompetence og automatisk skal gennemføre FN-resolutioner uden hensyntagen til dom af 18. juli 2013, Kommissionen m.fl. mod Kadi (C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518), og uden først at have kontrolleret, om de faktiske forhold og omstændigheder, som disse resolutioner er støttet på, er korrekte, og om disse resolutioner overholder de grundlæggende rettigheder og navnlig retten til aktindsigt og retten til at blive hørt. Sagsøgerne har i denne forbindelse foreholdt Rådet, at det ikke har fremlagt andre oplysninger eller beviser end den begrundelse, som sanktionskomitéen offentliggjorde den 20. august 2015 i sit resumé af grundene til opførelse på listen, og at det iværksatte sanktioner automatisk.
- 62 Rådet har bestridt disse argumenter.

- 63 Der bør i første række tages stilling til sagsøgernes argumenter om, at de ikke har haft aktindsigt, at FN har tilsidesat kontradiktionsprincippet, og at den undersøgelse, som ekspertgruppen foretog i forbindelse med udarbejdelsen af FN's endelige rapport, sigtede mod at fremskaffe belastende materiale.
- 64 For så vidt som sagsøgerne har gjort gældende, at FN har tilsidesat disse grundlæggende rettigheder, fremgår det herved af dom af 3. september 2008, Kadi og Al Barakaat International Foundation mod Rådet og Kommissionen (C-402/05 P og C-415/05 P, EU:C:2008:461, præmis 326), at Unionens retsinstanser i overensstemmelse med de kompetencer, som er blevet tildelt dem i medfør af traktaten, skal sikre en – principielt fuldstændig – legalitetsprøvelse af alle EU-retsakter under hensyn til de grundlæggende rettigheder, der udgør en integrerende del af Unionens retsorden, bl.a. når disse retsakter har til formål at gennemføre resolutioner vedtaget af Sikkerhedsrådet i medfør af kapitel VII i De Forenede Nationers pagt.
- 65 Det følger imidlertid ikke heraf, at Unionens retsinstanser har kompetence til at efterprøve de retsakter, som Sikkerhedsrådet har vedtaget, i sig selv eller til at efterprøve, om de undersøgelser, der foretages af FN-organer, er forenelige med de grundlæggende rettigheder.
- 66 Det fremgår således af artikel 263, stk. 1, TEUF og af artikel 275, stk. 2, TEUF, at Unionens retsinstanser ganske vist har kompetence til at prøve lovligheden af EU-institutionernes retsakter, herunder lovligheden af afgørelser om restriktive foranstaltninger over for fysiske eller juridiske personer vedtaget af Rådet, men ikke har kompetence til at efterprøve den internationale aftale, som disse EU-retsakter er baseret på.
- 67 I denne henseende skal det fremhæves, at genstanden for den legalitetskontrol, som således skal sikres af Unionens retsinstanser, i en sammenhæng som den foreliggende er den EU-retsakt, som har til formål at gennemføre den internationale aftale og ikke den internationale aftale i sig selv. Hvad nærmere bestemt angår en EU-retsakt, der som den anfægtede retsakt har til formål at gennemføre en sikkerhedsrådsresolution, påhviler det således ikke Unionens retsinstanser at prøve lovligheden af en sådan resolution, som er vedtaget af dette internationale organ (jf. i denne retning dom af 3.9.2008, Kadi og Al Barakaat International Foundation mod Rådet og Kommissionen, C-402/05 P og C-415/05 P, EU:C:2008:461, præmis 286 og 287), eller den undersøgelse, der lå til grund for den.
- 68 Under disse omstændigheder må sagsøgernes argumenter afvises, for så vidt som de har til formål at anfægte lovligheden af FN-retsakter under hensyn til de grundlæggende rettigheder, der er nævnt i præmis 63 ovenfor, eftersom disse argumenter er fremført for en retsinstans, der ikke har kompetence til at tage stilling til dem.
- 69 Der bør i anden række tages stilling til sagsøgernes argumenter om tilsidesættelse af retten til aktindsigt og tilsidesættelse af princippet om uskyldsformodning, for så vidt som disse argumenter er rettet mod Rådet, dvs. udstederen af den anfægtede retsakt.
- 70 Hvad på den ene side angår sagsøgernes argument om, at Rådet ikke efterkom deres anmodninger om at få indsigt i FN's sagsakter, skal det bemærkes, at den omstændighed, at Unionens kompetente myndighed ikke har givet den berørte person indsigt i oplysninger eller beviser, som alene sanktionskomitéen eller det berørte medlem af FN ligger inde med, og som vedrører den begrundelse, som den omhandlede afgørelse er baseret på, ikke i sig selv kan udgøre en tilsidesættelse af retten til forsvar og retten til en effektiv domstolsbeskyttelse (dom af 18.7.2013, Kommissionen m.fl. mod Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518, præmis 137 og 139).
- 71 Hvad på den anden side angår Rådets påståede tilsidesættelse af princippet om uskyldsformodning skal det bemærkes, at dette princip, der er fastsat i artikel 6, stk. 2, i konventionen til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet i Rom den 4. november 1950, og i artikel 48, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, hvorefter

enhver, der anklages for en lovovertrædelse, skal anses for uskyldig, indtil hans eller hendes skyld er bevist i overensstemmelse med loven, ikke er til hinder for, at der vedtages retsbevarende foranstaltninger til indefrysning af pengemidler, når disse foranstaltninger ikke har til formål at rejse en straffesag mod den pågældende (dom af 13.9.2013, Anbouba mod Rådet, T-592/11, ikke trykt i Sml., EU:T:2013:427, præmis 40, og af 20.9.2016, Alsharghawi mod Rådet, T-485/15, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:520, præmis 69).

- 72 Sådanne foranstaltninger skal imidlertid – henset til deres indgribende karakter – fastsættes i medfør af lovgivningen, vedtages af en kompetent myndighed og være tidsbegrænsede (dom af 2.9.2009, El Morabit mod Rådet, T-37/07 og T-323/07, ikke trykt i Sml., EU:T:2009:296, præmis 40, af 13.9.2013, Anbouba mod Rådet, T-592/11, ikke trykt i Sml., EU:T:2013:427, præmis 40, og af 20.9.2016, Alsharghawi mod Rådet, T-485/15, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:520, præmis 69).
- 73 For det første er formålet med de omhandlede restriktive foranstaltninger, selv om de er bindende, ikke at rejse en straffesag for at bevise sagsøgernes skyld. Argumentet om, at de omhandlede foranstaltninger tager udgangspunkt i en verserende straffesag, der er anlagt mod Kardiam i Antwerpen, kan derfor ikke tiltrædes.
- 74 For det andet må det konstateres, at de omhandlede foranstaltninger er fastsat i EU's lovgivning, og at Rådet havde kompetence til at vedtage dem, hvilket sagsøgerne i øvrigt ikke har bestridt.
- 75 For det tredje må det endelig konstateres, at selv om den anfægtede retsakt ikke indeholder nogen udløbsdato for opførelsen for så vidt angår Unionen, hvilket Rådet har bekræftet i forlængelse af en foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse, er den omhandlede foranstaltning ikke af endelig karakter. Rådet skal således til enhver tid tage den op til fornyet overvejelse på EU-plan i henhold til grundforordningens artikel 17, stk. 2, hvis »der fremsættes bemærkninger, eller hvis der forelægges væsentligt nyt bevismateriale«, og i henhold til grundforordningens artikel 17, stk. 3, hvis »De Forenede Nationer beslutter at fjerne [den pågældende person] fra listen eller at ændre identifikationsoplysningerne vedrørende [denne] person [...]«. I punkt 61 i resolution 2127 (2013) har Sikkerhedsrådet i denne forbindelse bekræftet, at det »løbende vil følge med i, hvordan situationen i Den Centralafrikanske Republik udvikler sig, og være klar til at undersøge, om de foranstaltninger, der er omhandlet i denne resolution, er hensigtsmæssige, herunder [...] at suspendere eller ophæve dem som følge af de fremskridt, der gøres med at stabilisere landet og overholde denne resolution«.
- 76 Det kan, henset til det ovenfor anførte, ikke fastslås, at princippet om uskyldsformodning er blevet tilsidesat i det foreliggende tilfælde.
- 77 Der bør i tredje række tages stilling til sagsøgernes argument om, at Rådet reelt gennemførte den FN-resolution, som var årsag til, at de blev opført på listen, »nærmest mekanisk« uden at have kontrolleret, om de faktiske forhold og omstændigheder, som foranstaltningen til opførelse på listen var støttet på, var korrekte, og om denne foranstaltning overholdt de grundlæggende rettigheder, i forbindelse med ekspertgruppens undersøgelse.
- 78 Med henblik på at tage stilling til sagsøgernes argument skal det indledningsvis bemærkes, at de restriktive foranstaltningers retlige karakter har afgørende betydning for omfanget af Rådets eventuelle fornyede vurdering af de beviser, som FN's sanktionskomité lagde til grund i det foreliggende tilfælde. Det er i retspraksis i princippet generelt anerkendt, at den indefrysning af aktiver, som Rådet træffer bestemmelse om i henhold til de beføjelser, som det er tillagt ved artikel 21 TEU og 29 TEU, ikke har noget strafferetligt aspekt. Den kan derfor ikke som anført af sagsøgerne sidestilles med en afgørelse om indefrysning af aktiver, som en national retsinstans i en medlemsstat har vedtaget i forbindelse med den relevante straffesag og i overensstemmelse med de garantier, der er knyttet til denne sag (jf. dom af 30.6.2016, Al Matri mod Rådet, T-545/13, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:376, præmis 64 og den deri nævnte retspraksis).

- 79 Det bemærkes herved, at det – når sanktionskomitéen forinden har besluttet at opføre en persons navn på sin egen liste inden for rammerne af Sikkerhedsrådets relevante resolutioner – følger af retten til forsvar og retten til en effektiv domstolsbeskyttelse, at Unionens kompetente myndighed under en procedure til afgørelse af, om denne persons navn skal opføres eller forblive på listen, skal meddele den berørte person de belastende oplysninger, som denne myndighed er i besiddelse af og baserer sin afgørelse på, dvs. i det mindste begrundelsen fra sanktionskomitéen, for at denne person kan forsvare sine rettigheder under de bedst mulige betingelser og kan beslutte på et fuldt oplyst sagsgrundlag, om sagen bør prøves af Unionens retsinstanser (jf. dom af 18.7.2013, Kommissionen m.fl. mod Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518, præmis 111 og den deri nævnte retspraksis).
- 80 Den efter EU-retten kompetente myndighed skal i forbindelse med nævnte meddelelse give denne person mulighed for at fremsætte sine bemærkninger til den begrundelse, der lægges ham til last (jf. dom af 18.7.2013, Kommissionen m.fl. mod Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518, præmis 112 og den deri nævnte retspraksis).
- 81 Ved den oprindelige opførelse skal disse to processuelle forpligtelser – i modsætning til, hvad der gælder for proceduren for opretholdelse af en persons navn på listen – ikke iagttages, før afgørelsen vedtages (jf. i denne retning dom af 18.7.2013, Kommissionen m.fl. mod Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518, præmis 113 og den deri nævnte retspraksis).
- 82 I den foreliggende sag skal det herved bemærkes, at der i grundforordningens artikel 17 sondres mellem proceduren for vedtagelse af retsakten om den oprindelige opførelse og proceduren for fornyet undersøgelse af denne retsakt.
- 83 I det førstnævnte tilfælde bestemmes det, at »[h]vis [Sikkerhedsrådet] eller sanktionskomitéen opfører en fysisk eller juridisk person, en enhed eller et organ på en liste, medtager Rådet den pågældende fysiske eller juridiske person, den pågældende enhed eller det pågældende organ på listen i bilag I«, og at »Rådet meddeler den pågældende fysiske eller juridiske person, den pågældende enhed eller det pågældende organ sin afgørelse og begrundelsen [...] og giver den fysiske eller juridiske person, enheden eller organet mulighed for at fremsætte bemærkninger« (grundforordningens artikel 17, stk. 1).
- 84 Det fremgår i denne forbindelse af grundforordningens artikel 5, stk. 3, at personer, enheder og organer, der opføres på listen, udpeges »af sanktionskomitéen«.
- 85 I det sidstnævnte tilfælde bestemmes det, at »[h]vis der fremsættes bemærkninger, eller hvis der forelægges væsentligt nyt bevismateriale, tager Rådet sin afgørelse op til fornyet overvejelse og underretter de fysiske eller juridiske personer, enheder eller organer om resultatet heraf«.
- 86 Det bemærkes, at Rådet efter fast retspraksis skal træffe sin afgørelse »på grundlag af den af sanktionskomitéen fremsendte begrundelse«. Det er således ikke fastsat, at denne komité af sig selv skal stille andet end begrundelsen til rådighed for Unionens kompetente myndighed med henblik på dennes afgørelse (dom af 18.7.2013, Kommissionen m.fl. mod Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518, præmis 107, og af 13.12.2016, Al-Ghabra mod Kommissionen, T-248/13, EU:T:2016:721, præmis 73).
- 87 Det følger heraf, at Rådet i det foreliggende tilfælde i modsætning til det af sagsøgerne anførte, som det fremgår af grundforordningens artikel 17, stk. 1, ikke var forpligtet til at kontrollere »rigtigheden af de faktiske forhold og omstændigheder«, som foranstaltningen til opførelse af sagsøgerne på listen var støttet på, i forbindelse med gennemførelsen af Sikkerhedsrådets resolution.
- 88 Når den berørte person fremsætter bemærkninger til begrundelsen, har Unionens kompetente myndighed således pligt til omhyggeligt og upartisk at undersøge, om de fremførte grunde er velbegrundede, i lyset af disse bemærkninger og eventuelle formildende omstændigheder, der fremgår

heraf (jf. dom af 18.7.2013, Kommissionen m.fl. mod Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518, præmis 114 og den deri nævnte retspraksis), hvilket i det foreliggende tilfælde vil sige på grundlag af grundforordningens artikel 17, stk. 2, der foreskriver, at »[h]vis der fremsættes bemærkninger [...], tager Rådet sin afgørelse op til fornyet overvejelse [...]«.

- 89 Det kan under disse omstændigheder ikke foreholdes Rådet, at det i det foreliggende tilfælde ikke indhentede oplysninger eller beviser fra sanktionskomitéen til støtte for de påstande, der var blevet fremsat mod sagsøgerne, og at det derfor ifølge sagsøgerne iværksatte foranstaltningen til opførelse på listen »nærmest mekanisk« uden at undersøge de faktiske forhold og omstændigheder, der lå til grund herfor (jf. i denne retning dom af 13.12.2016, Al-Ghabra mod Kommissionen, T-248/13, EU:T:2016:721, præmis 76).
- 90 Det kan heller ikke foreholdes Rådet, at det »gennemførte« Sikkerhedsrådets afgørelse uden at kontrollere, om der blev taget hensyn til de grundlæggende rettigheder i denne resolution. Det fremgår således både af grundforordningens artikel 17, stk. 1, sammenholdt med denne forordnings artikel 5, stk. 3, og af den retspraksis, der er nævnt i præmis 86 ovenfor, at de personer, enheder og organer, der opføres på listen i Rådet afgørelse, udpeges »af sanktionskomitéen«.
- 91 Det følger af det ovenfor anførte, at det første anbringende må forkastes.

Det andet anbringende om en åbenbart urigtig bedømmelse

- 92 Sagsøgerne har i det væsentlige anført, at Rådets konstateringer, som er indeholdt i de grunde, de er blevet meddelt, er forkerte eller i hvert fald ikke tilstrækkelig underbyggede til at fastslå, at der er ydet støtte til væbnede grupper eller kriminelle netværk gennem ulovlig udnyttelse af eller handel med naturressourcer i Den Centralafrikanske Republik.
- 93 Det bemærkes, at der blandt de omstændigheder, som er beskrevet i punkt B.1 i afsnittet med overskriften »Yderligere oplysninger« i bilaget til den anfægtede retsakt, til støtte for Rådets foranstaltning til opførelse på listen er nævnt fem grunde:

»[Badica og Kardiam] har ydet støtte til væbnede grupper i Den Centralafrikanske Republik, nemlig den tidligere Seleka og antibalakaer, gennem ulovlig udnyttelse af og handel med naturressourcer, herunder diamanter og guld.

[Badica] fortsatte i 2014 med at købe diamanter fra Bria og Sam-Ouandja (provinsen Haute Kotto) i den østlige del af Den Centralafrikanske Republik, hvor tidligere Selekastyrker pålægger luftfartøjer, der transporterer diamanter, afgifter og modtager sikkerhedsbetalinger fra diamantindsamlere. Flere af [Badicas] forsyningsindsamlere i Bria og Sam-Ouandja er tæt forbundet med tidligere Selekachefer.

De belgiske myndigheder beslaglagde i maj 2014 to diamantpakker sendt til [Badicas] repræsentation i Antwerpen, som er officielt registreret i Belgien som [Kardiam]. Diamanteksperter vurderede, at de beslaglagte diamanter med stor sandsynlighed stammer fra Den Centralafrikanske Republik, og at de har kendetegn, der er typiske for Sam-Ouandja og Bria samt Nola (provinsen Sangha Mbaéré) i den sydvestlige del af landet.

Erhvervsdrivende, der købte diamanter, som var ulovligt udført fra Den Centralafrikanske Republik til udenlandske markeder, herunder fra den vestlige del af landet, har virket i Cameroun på vegne af [Badica].

I maj 2014 eksporterede [Badica] også guld produceret i Yaloké (Ombella-Mpoko), hvor ikke-industrielle guldminer blev kontrolleret af Seleka indtil begyndelsen af februar 2014, hvor antibalakagrupper overtog kontrollen.»

- 94 Det må indledningsvis konstateres, at Rådet med rette har støttet de grunde, der blev meddelt sagsøgerne, på FN's endelige rapport. Selv om sagsøgerne har anfægtet påstandene i denne rapport, giver det ikke i sig selv anledning til at fastslå, at Rådet ikke kunne lægge dem til grund (dom af 14.1.2015, Gossio mod Rådet, T-406/13, ikke trykt i Sml., EU:T:2015:7, præmis 72). Sagsøgernes påstande er i øvrigt ikke til hinder for, at Retten støtter sig på FN's endelige rapport.
- 95 Sagsøgerne har således i overensstemmelse med ekspertgruppens forpligtelse som nævnt i punkt 7 i FN's endelige rapport haft adgang til de vigtigste beviser, der lå til grund for den anfægtede retsakt, og navnlig til rapporten og bilagene hertil. Denne rapport er desuden offentligt tilgængelig. Det fremgår i øvrigt af FN's endelige rapport og af koordinatorens skrivelse af 28. april 2015, at sagsøgerne blev hørt af ekspertgruppen mindst to gange, nemlig i april 2014 og i januar 2015, og at de ikke efterkom gruppens anmodning om en samtale i juni 2014. Det fremgår endelig af denne rapports punkt 5-8, at ekspertgruppen anvendte en stringent metode, som var fastlagt på forhånd af det kompetente FN-organ, og som tog hensyn til retten til forsvar.
- 96 Domstolskontrollen med den omhandlede afgørelses lovlighed udstrækker sig til også at omfatte en vurdering af de forhold og omstændigheder, der er påberåbt som begrundelse for afgørelsen om indefrysning af pengemidler, og en efterprøvelse vedrørende de beviser og oplysninger, som vurderingen hviler på (dom af 14.10.2009, Bank Melli Iran mod Rådet, T-390/08, EU:T:2009:401, præmis 37).
- 97 Rådets skønsmåling på området er som følge heraf ikke til hinder for, at Unionens retsinstanser ved udøvelsen af legalitetsprøvelsen efterprøver, om de faktiske omstændigheder, som Rådet har lagt til grund, er materielt korrekte. Den effektive domstolsprøvelse, der er sikret ved artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder, indebærer således bl.a., at Unionens retsinstanser skal sikre sig, at en afgørelse, hvis rækkevidde er individuel for den berørte person eller enhed, er baseret på et tilstrækkeligt solidt faktisk grundlag. Dette indebærer en vurdering af de faktiske omstændigheder, der indgår i begrundelsen for nævnte afgørelse, og domstolsprøvelsen skal således ikke begrænses til en vurdering af, om den anførte begrundelse er sandsynlig i abstrakt forstand, men indebære en stillingtagen til, om der er belæg for disse grunde, eller i det mindste én af dem, som i sig selv anses for at kunne begrunde nævnte afgørelse (dom af 18.7.2013, Kommissionen m.fl. mod Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518, præmis 119; jf. ligeledes dom af 21.4.2015, Anbouba mod Rådet, C-605/13 P, EU:C:2015:248, præmis 45 og den deri nævnte retspraksis).
- 98 I betragtning af den præventive karakter af de omhandlede restriktive foranstaltninger må det derfor forholde sig sådan, at såfremt Unionens retsinstanser under sin prøvelse af lovligheden af den anfægtede afgørelse vurderer, at i det mindste én af grundene i den af sanktionskomitéen afgivne begrundelse er tilstrækkeligt præcis og konkret, at den er underbygget og i sig selv udgør et tilstrækkeligt grundlag for denne afgørelse, kan den omstændighed, at det samme ikke gælder for andre grunde, ikke begrunde en annullation af nævnte afgørelse (dom af 18.7.2013, Kommissionen m.fl. mod Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518, præmis 130).
- 99 En sådan vurdering skal foretages ved at undersøge beviserne og oplysningerne, ikke isoleret betragtet, men i den sammenhæng, hvori de indgår. Rådet løfter således sin bevisbyrde, såfremt det for Unionens retsinstanser fremlægger en række tilstrækkeligt konkrete, præcise og samstemmende indicier, der gør det muligt at fastslå, at der er en tilstrækkelig tilknytning mellem den enhed, der er undergivet en foranstaltning i form af indefrysning af midler, og det regime eller i almindelighed de forhold, der bekæmpes (dom af 21.4.2015, Anbouba mod Rådet, C-605/13 P, EU:C:2015:248, præmis 51 og 53 og den deri nævnte retspraksis).
- 100 Det er i lyset af den retspraksis, der er nævnt i præmis 99 ovenfor, at sagsøgernes argumenter vedrørende de i præmis 93 nævnte grunde skal undersøges.

- 101 Sagsøgerne har i første række bestridt, at de opkøb, der er omfattet af den anden grund, er ulovlige, bl.a. fordi de pågældende diamanter ikke blev eksporteret.
- 102 Som det fremgår af præmis 99 ovenfor, skal oplysninger imidlertid ikke vurderes isoleret, men i den sammenhæng, hvori de indgår.
- 103 Den anden grund, hvor der i det mindste henvises til »støtte« til væbnede grupper, skal bl.a. sammenholdes med den tredje og den fjerde grund, hvor der henvises til ulovlig udnyttelse af diamanter. Hertil kommer, at det fremgår udtrykkeligt af FN's endelige rapport, at der er en tilknytning mellem på den ene side sagsøgernes opkøb af diamanter i Bria og Sam-Ouandja (den anden grund) og på den anden side beslaglæggelsen af diamanter, som var adresseret til sagsøgerne i Antwerpen og sandsynligvis stammede fra disse områder (den tredje grund).
- 104 Det oplyses således i punkt 127 i FN's endelige rapport, at »[e]kspertgruppen mener, at diamanter fra Bria og Sam-Ouandja – dvs. områder, der kontrolleres af den tidligere Seleka – som var blevet opkøbt ulovligt af eller på vegne af Badica, indgik i det parti, der blev beslaglagt i Antwerpen«.
- 105 Denne tilknytning fremgår i øvrigt klart af sammendraget af FN's endelige rapport, hvori det oplyses, at »[e]kspertgruppen mener, at nogle af de diamanter, der blev beslaglagt i Belgien, stammede fra Sam-Ouandja og Bria (præfekturet Haute-Kotto) i den østlige del af landet, hvor de tidligere Selekastyrker pålægger luftfartøjer, der transporterer diamanter, afgifter og modtager penge fra diamantindsamlere for at beskytte dem [...]«. Sagsøgerne har i deres skriftlige indlæg i øvrigt ikke bestridt, at der foreligger en sådan tilknytning.
- 106 Det følger heraf, at sagsøgernes argument om, at opkøbene ikke var ulovlige, må afvises. Det fremgår således af det foregående, at de diamanter, der er omfattet af den anden grund, rent faktisk er blevet eksporteret og dermed har været genstand for ulovlig udnyttelse, eftersom enhver eksport af diamanter ifølge Kimberleyprocessen var forbudt på det pågældende tidspunkt.
- 107 Det påståede beskedne antal opkøb og det påståede behov for at drage nytte af de forskud, der er udbetalt til betroede indsamlere, og opretholde netværket af indsamlere har ingen betydning for spørgsmålet om, hvorvidt der er tale om støtte til væbnede grupper, og hvorvidt den pågældende handel er af ulovlig karakter.
- 108 Det må i øvrigt konstateres, at den omstændighed, der er beskrevet i den anden grund, nemlig at »[Badica] [...] i 2014 [fortsatte] med at købe diamanter« i områderne Bria og Sam-Ouandja, også isoleret betragtet kan afspejle en ulovlig handel på trods af, at Kimberleyprocessen i princippet kun omfatter eksport af diamanter. Som Rådet har fremhævet, har sagsøgerne således ikke fremført argumenter om konstateringen i punkt 60 i ekspertgruppens aktivitetsrapport af 1. juli 2014, hvorefter:
- »[Badica] [...] i marts [havde] 760 karat diamanter på lager. Badicas administrerende direktør fortalte ekspertgruppen, at selskabet ikke længere opkøbte diamanter, da Den Centralafrikanske Republik var blevet suspenderet fra Kimberleyprocessens certificeringsordning [...] En ny opgørelse af Badicas lagre, der fandt sted i april 2014, viste imidlertid, at selskabet havde opkøbt 1 698 karat mere til en værdi af 292 917 USD i Bria og Sam-Ouandja. De partier af diamanter, som Badica havde på lager, var endnu ikke blevet forseglet eller dateret af minemyndighederne, hvilket de burde have været ifølge den køreplan, som de centralafrikanske myndigheder fremlagde i juni 2013 med henblik på at genindtræde i Kimberleyprocessen.«
- 109 I øvrigt har sagsøgerne i forbindelse med den anden grund, hvorefter de tidligere Selekamyndigheder opkræver penge fra diamantindsamlere for at garantere deres sikkerhed, i det væsentlige gjort gældende, at den støtte, der ydes til den tidligere Seleka gennem disse betalinger, ikke kan tilregnes dem. De har herved påpeget, at indsamlerne og de ikke-industrielle diamantgravere, der har foretaget sikkerhedsbetalinger til den tidligere Seleka, ifølge den centralafrikanske minelovgivning er

uafhængige. Badica kan som følge heraf ikke drages til ansvar for indsamlernes adfærd og var heller ikke bekendt med denne adfærd. Det kan derfor ikke fastslås, at der er ydet støtte til væbnede styrker, alene ud fra den anden grund.

- 110 Det må imidlertid konstateres, at sagsøgerne ikke har bestridt, at de har købt diamanter fra indsamlere, der selv forsynes af ikke-industrielle diamantgravere, eller at disse mellemmand i diamanthandelen har betalt afgifter til dele af den tidligere Seleka. Det må som følge heraf bemærkes, at sagsøgerne, henset til det ovenfor anførte og ved fortsat at købe diamanter fra indsamlerne i den omhandlede periode, hvilket de ikke har nægtet, nødvendigvis har ydet støtte til væbnede grupper.
- 111 Selv om det måtte fastslås, at sagsøgerne ikke har foretaget direkte sikkerhedsbetalinger til de tidligere Selekastyrker, berører det ikke spørgsmålet om, hvorvidt der er ydet støtte til disse styrker. I resuméet af grundene til opførelse på listen henvises der således til støtte i bred forstand og ikke til direkte støtte.
- 112 Det kan i øvrigt ikke udelukkes, at i hvert fald en del af de afgifter, som mellemmand i diamanthandelen har betalt til de tidligere Selekastyrker, er blevet overvæltet på den endelige pris, som sagsøgerne har betalt i forbindelse med deres opkøb af diamanter.
- 113 Det må endelig konstateres, at sagsøgerne under de foreliggende omstændigheder, hvor der var udbrudt borgerkrig i Den Centralafrikanske Republik, og Den Centralafrikanske Republik samtidig var blevet suspenderet fra Kimberleyprocessen, ikke kunne være uvidende om, at de væbnede styrker, der deltog i konflikten, opkrævede afgifter i de miner, der var underlagt deres kontrol.
- 114 Argumentet om, at sagsøgerne ikke var bekendt med, at mellemmand i diamanthandelen betalte disse afgifter, må på dette grundlag forkastes som ugrundet.
- 115 For så vidt som sagsøgerne er af den opfattelse, at de forhold, der er anført i forbindelse med den anden grund for at vise, at der er ydet støtte til væbnede grupper – nærmere bestemt sikkerhedsbetalinger og landingsafgifter – ikke er tilstrækkeligt underbyggede, må det desuden konstateres, at denne påstand ikke kan tiltrædes.
- 116 Det bemærkes indledningsvis, at sagsøgerne ikke med rette kan påberåbe sig, at de landingsafgifter, som Badicas datterselskab Minair betalte, var beskedne, og at disse afgifter blev betalt af alle virksomheder, der chartrede luftfartøjer i de pågældende områder. Det fremgår således for det første af punkt 123 i FN's endelige rapport, at afgiften pr. landing udgjorde 75 USD i Bria og 100 USD i Sam-Ouandja. Selv om betalingen af disse afgifter under alle omstændigheder må betegnes som støtte til de væbnede styrker, kan sådanne afgifter ikke anses for beskedne i den dramatiske økonomiske situation, som den borgerkrigsramte Centralafrikanske Republik befandt sig i på daværende tidspunkt. For det andet ændrer det intet ved den omstændighed, at afgifterne udgjorde støtte til de væbnede styrker, at disse afgifter blev betalt af alle erhvervsdrivende.
- 117 Det bemærkes endvidere, at ekspertgruppen i modsætning til det af sagsøgerne anførte ikke undersøgte klagepunktet om, at der var betalt landingsafgifter og foretaget sikkerhedsbetalinger til dele af den tidligere Seleka, to måneder efter, at gruppen havde opført deres navne på listen. Det fremgår således af fodnote 90 og 91 til FN's endelige rapport, at dette klagepunkt er baseret på samtaler, der fandt sted i juli og september 2014, dvs. næsten et år, inden sagsøgerne blev opført på listen.
- 118 Sagsøgerne har endelig ikke ret i deres påstand om, at beskyldningerne om, at der er ydet støtte til de tidligere Selekastyrker gennem sikkerhedsbetalinger og betaling af landingsafgifter, ikke er understøttet af beviser.

- 119 Hvad for det første angår sikkerhedsbetalinger fremgår det af punkt 124 i FN's endelige rapport, der bekræftes af to samstemmende erklæringer, som en indsamler i Sam-Ouandja afgav den 4. september 2014, og en chef for Unité spéciale antifraude i Bangui (den særlige enhed til bekæmpelse af svig i Den Centralafrikanske Republik) afgav den 21. juli 2014, at »[i]ndsamlere (mellemmand i diamanthandelen) i Sam-Ouandja betaler [...] en daglig godtgørelse til tidligere Seleka-soldater, der bevogter deres lokaler«, at »[e]kspertgruppen i maj 2014 konstaterede, at tidligere Seleka-soldater bevogtede vigtige indsamleres og forretningsfolks lokaler i Bria«, og at »[e]n chef for Unité spéciale antifraude har bekræftet, at dele af den tidligere Seleka i Sam-Ouandja drog fordel af handelen med diamanter ved at indgå sikkerhedsaftaler med indsamlerne«. Rådets konstateringer om sikkerhedsbetalingerne er derfor tilstrækkeligt underbyggede.
- 120 Hvad for det andet angår betaling af landingsafgifter har Badica udtalt, at selskabet ikke har betalt sådanne afgifter til de tidligere Selekastyrker. Disse afgifter er blevet betalt til »lufthavnsmyndighederne«, og Minair »adskiller sig fra Badica«, hvilket indebærer, at Minairs adfærd ikke kan lægges Badica til last.
- 121 Det fremgår imidlertid for det første af FN's endelige rapport, at landingsafgifterne blev pålagt af de tidligere Selekastyrker og ikke af »lufthavnsmyndighederne«. Punkt 123 i FN's endelige rapport, der er baseret på en samtale med en indsamler i Sam-Ouandja den 4. september 2014 og en samtale med lederen af lufthavnen i Bangui den 21. juli 2014, indeholder følgende oplysninger:
- »[F]ør de internationale styrker ankom til Bria i april 2014, opkrævede de tidligere Selekastyrker en landingsafgift på 75 USD i Bria [...] I Sam-Ouandja, hvor satellitbilleder har vist, at produktionen af rådiamanter er steget kraftigt i de seneste måneder [...], findes der ingen international styrke. De tidligere Selekastyrker, der ledes af zonechef Beya Djouma, opkræver 100 USD i landingsafgift. Der er kommercielle flyvninger til og fra Bria og Sam-Ouandja næsten hver uge. Afgifterne betales som regel af den virksomhed, der chartrer fartøjet.«
- 122 For det andet tilhører Minair og Badica, som det fremgår af punkt 122 i FN's endelige rapport, den samme koncern, nemlig Abdoulkarimkoncernen, der ledes af Abdoul-Karim Dan Azoumi. Det må imidlertid konstateres, at de pågældende afgifter er blevet betalt i forbindelse med transporten af Badicas diamanter. Som nævnt i præmis 111 ovenfor henvises der i denne forbindelse til støtte i bred forstand og ikke til direkte støtte i resuméet af grundene til opførelse på listen.
- 123 Hvad i anden række angår den tredje grund har sagsøgerne gjort gældende, at vurderingen om, at »de beslaglagte diamanter med stor sandsynlighed stammer fra Den Centralafrikanske Republik, og at de har de kendetegn, der er typiske for Sam-Ouandja og Bria samt Nola (præfektet Sangha Mbaéré) i den sydvestlige del af landet«, afkræftes af en erklæring fra direktøren for Dubai Diamond Exchange, som blev bragt i pressen, og hvoraf det fremgik, at »[diamanterne] kan stamme fra Guinea, Sydafrika eller mange andre steder« (bilag 23 til FN's endelige rapport).
- 124 Det må imidlertid konstateres dels, at erklæringen fra direktøren for Dubai Diamond Exchange var baseret på andre billeder end dem, der dannede grundlag for de belgiske myndigheders beslaglæggelse, dels, at vurderingen om, at »de beslaglagte diamanter med stor sandsynlighed stammer fra Den Centralafrikanske Republik«, understøttes af erklæringer fra diamanteksperternes arbejdsgruppe inden for rammerne af Kimberleyprocessen, som er beskrevet i punkt 115 i FN's endelige rapport.
- 125 Som det fremgår af punkt 121 i FN's endelige rapport, er vurderingen om, at diamanterne sandsynligvis stammer fra Den Centralafrikanske Republik, desuden blevet bekræftet af en e-mail, som formanden for diamanteksperternes arbejdsgruppe inden for rammerne af Kimberleyprocessen har sendt i forbindelse med en belgisk procedure, som de belgiske forbundsmyndigheder har indledt mod sagsøgerne.

- 126 Det bemærkes herved, at det ifølge punkt 121 i FN's endelige rapport i forbindelse med en e-mailkorrespondance med de belgiske forbundsmyndigheder »fremgik, at visse rådiamanter, der var afbildet på fotos af de beslaglagte pakker, havde kendetegn, som var typiske for diamanter fra Nola (præfektur Sangha Mbaéré) i den vestlige del af Den Centralafrikanske Republik, hvorimod andre var karakteristiske for Sam-Ouandja og Bria (præfektur Haute-Kotto) i den østlige del af landet«.
- 127 For så vidt angår sagsøgernes kritik om, at ekspertgruppen ikke tog kontakt til de to leverandører fra Dubai, som havde sendt de diamanter, der blev beslaglagt i Belgien, eller til den kompetente belgiske undersøgelsesdommer, må det konstateres, at de ikke har godtgjort, på hvilken måde den manglende kontakt var til skade for proceduren, eller at der forelå en sådan forpligtelse i forbindelse med ekspertgruppens undersøgelse.
- 128 Den omstændighed, at de 18 forsendelser, der gik forud for de omtvistede forsendelser, i modsætning til det af sagsøgerne anførte ikke vakte mistænksomhed hos de belgiske myndigheder, har endelig ingen betydning for vurderingen af de to omtvistede forsendelser, som disse myndigheder fandt frem til.
- 129 Hvad i tredje række angår den fjerde grund har sagsøgerne gjort gældende, at vurderingen om, at »[e]rhvervsdrivende, der købte diamanter, som var ulovligt udført fra Den Centralafrikanske Republik til udenlandske markeder, herunder fra den vestlige del af landet, har virket i Cameroun på vegne af [Badica]«, ikke var underbygget. Det skal imidlertid bemærkes, at denne vurdering behandles indgående i FN's endelige rapport. Det fremgår bl.a. af punkt 125 heri, hvori der henvises til en lang række erklæringer, at »[e]kspertgruppen har indhentet detaljerede vidneerklæringer fra kilder i regeringen og diamantbranchen, hvoraf det fremgår, at Badica også handler med diamanter fra Den Centralafrikanske Republik, som føres ulovligt ud af landet«. Det præciseres, at »[i]følge disse kilder driver en person ved navn Al Hadj Idriss Goudache ulovlig handel med diamanter på vegne af Badica«, og at »[e]fter at den tidligere Selekaleder Djotodia trådte tilbage i januar 2014, rejste Goudache fra Den Centralafrikanske Republik til Cameroun, hvor han opholdt sig i Garoua-Boulai, Bertoua og Douala og til sidst slog sig ned i Kousseri i den nordligste del af Cameroun tæt på N'Djamena«.
- 130 For så vidt som sagsøgerne har gjort gældende, at det ikke fremgår af de nævnte erklæringer, hvem der har afgivet dem, og at de ikke er baseret på formelt korrekte redegørelser, skal det i denne forbindelse påpeges, at Rådets forpligtelser i forbindelse med den anfægtede retsakt ikke kan sidestilles med de forpligtelser, som en national retsinstans i en medlemsstat har i forbindelse med en straffesag (jf. præmis 78 ovenfor), især når undersøgelsen som her finder sted i en stat, der er ramt af borgerkrig (jf. i denne retning dom af 7.4.2016, Akhras mod Rådet, C-193/15 P, EU:C:2016:219, præmis 57 og den deri nævnte retspraksis).
- 131 Hvad i fjerde række angår den femte grund har sagsøgerne anført, at den eksport af guld, der er omfattet af denne grund, er sket i fuld lovlighed, hvilket ses af den officielle tilladelse, der er indeholdt i bilag 33 til FN's endelige rapport. Som sagsøgerne med rette har gjort gældende, er den femte grund i det foreliggende tilfælde, hvilket fremgår af punkt 136 i FN's endelige rapport, baseret på en officiel passerseddel af 5. maj 2014, der er vedlagt som bilag 33 til den nævnte rapport, og som tillader eksport af 827 gram guld. Det er under disse omstændigheder ikke muligt at fastslå, at denne eksport, som fandt sted i maj 2014, og som er omfattet af den femte grund, var ulovlig. Retten finder som følge heraf, at henvisningen til eksport af guld i den femte grund, ikke gør det muligt at fastslå, at der er ydet støtte til væbnede grupper gennem ulovlig udnyttelse af eller handel med guld.
- 132 Den omstændighed, at den femte grund ikke gør det muligt at konkludere, at der er ydet støtte til væbnede grupper gennem ulovlig udnyttelse af eller handel med guld, påvirker imidlertid ikke den anfægtede retsakts rigtighed. Som det bemærkes i præmis 98 ovenfor, må det således i betragtning af den præventive karakter af de omhandlede restriktive foranstaltninger forholde sig sådan, at såfremt Unionens retsinstanser under sin prøvelse af lovligheden af den anfægtede afgørelse vurderer, at i det

mindste én af grundene i den af sanktionskomitéen afgivne begrundelse er tilstrækkeligt præcis og konkret, at den er underbygget og i sig selv udgør et tilstrækkeligt grundlag for denne afgørelse, kan den omstændighed, at det samme ikke gælder for andre grunde, ikke begrunde en annullation af nævnte afgørelse (dom af 18.7.2013, Kommissionen m.fl. mod Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518, præmis 130).

- 133 Det må imidlertid konstateres, at de andre grunde, der indgår i sanktionskomitéens begrundelse, samlet set og i den foreliggende sammenhæng er tilstrækkeligt præcise, konkrete og underbyggede til, at de i sig selv udgør et tilstrækkeligt grundlag for den anfægtede retsakt, da det fastslås, at der er ydet støtte til væbnede grupper gennem ulovlig udnyttelse af eller handel med naturressourcer i Den Centralafrikanske Republik.
- 134 Det følger af det ovenfor anførte, at det andet anbringende må forkastes, uden at det er nødvendigt at tage stilling til muligheden for at tage hensyn til FN's rapport af 21. december 2015, der blev fremlagt efter den anfægtede retsakt, ved behandlingen af klagepunktet om sikkerhedsbetalinger. Da klagepunktet om sikkerhedsbetalinger som nævnt i præmis 119 ovenfor er tilstrækkeligt underbygget, må argumentet om, at dette klagepunkt er støttet på beviser, der fremkom senere, således afvises som irrelevant. Det samme gælder i øvrigt for argumentet om, at Amnesty Internationals rapport af 30. september 2015 og ekspertgruppens svar af 7. december 2015 til sagsøgerne først blev fremlagt i svarskriftet, da grundene til opførelse på listen underbygges tilstrækkeligt i FN's endelige rapport, der ikke er blevet mødt med en påstand om afvisning.

Det tredje anbringende om Rådets fejlagtige undersøgelse af omstændighederne i den foreliggende sag

- 135 Sagsøgerne har anført, at Rådet blot har gennemført Sikkerhedsrådets afgørelse af 20. august 2015 og derfor ikke har foretaget en egentlig undersøgelse af omstændighederne i den foreliggende sag. Sagsakterne indeholder i denne forbindelse ingen indicier for, at Rådet efterprøvede, om de forhold, der vedrørte sagsøgerne, var relevante og korrekte, hvilket gør den anfægtede retsakt ulovlig. Rådet har således iværksat FN's sanktioner automatisk i strid med dom af 18. juli 2013, Kommissionen m.fl. mod Kadi (C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518). Sagsøgerne har herved påpeget, at Rådet ikke fremlagde de beviser, som det havde anmodet sanktionskomitéen om, for sagsøgerne.
- 136 Rådet har bestridt disse argumenter.
- 137 Som det fremgår af præmis 86-89 ovenfor, var Rådet ikke forpligtet til at kontrollere, om de faktiske forhold og omstændigheder, der lå til grund for FN's opførelse af sagsøgerne på listen, var korrekte. I henhold til dom af 18. juli 2013, Kommissionen m.fl. mod Kadi (C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518, præmis 114 og den deri nævnte retspraksis), har Unionens kompetente myndighed, når den berørte person fremsætter bemærkninger til begrundelsen, pligt til omhyggeligt og upartisk at undersøge, om de fremførte grunde er velbegrundede i lyset af disse bemærkninger og eventuelle formildende omstændigheder, der fremgår heraf. Det kan således ikke foreholdes Rådet, at det ved gennemførelsen af den resolution, der lå til grund for den anfægtede retsakt, ikke indhentede oplysninger eller beviser fra sanktionskomitéen til støtte for de påstande, der var blevet fremsat mod sagsøgerne, og at Rådet derfor ifølge sagsøgerne »iværksatte FN's sanktioner automatisk«.
- 138 Det følger af det ovenfor anførte, at det tredje anbringende må forkastes, og at Rådet derfor må frifindes i det hele.

Sagsomkostninger

¹³⁹ Ifølge procesreglementets artikel 134, stk. 1, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgerne har tabt sagen, bør det pålægges dem at betale sagsomkostningerne i overensstemmelse med Rådets påstand herom.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Niende Afdeling):

1) Rådet for Den Europæiske Union frifindes.

2) Bureau d'achat de diamant Centrafrique (Badica) og Kardiam betaler sagsomkostningerne.

Gervasoni

Madise

Kowalik-Bańczyk

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 20. juli 2017.

Underskrifter